

La meva presó

M'he despertat en una presó, una presó feta a mida on estic completament sola, tret d'uns personatges difícils de descriure. Aquests personatges ho saben tot de mi, saben tot el que em causa plaer però també tot el que em causa dolor.

Dins els murs de la presó hi ha dies preciosos, dies on aquests personatges m'obliguen a pensar en records tan bonics que reviuria un cop i un altre. Entre aquests records es troba l'encisador somriure d'aquell amor d'estiu, a voltes murri, a voltes graciós; la lluïssor dels seus ulls blaus, tan profunds; les moixaines amb els seus dits suaus, que creaven un formigueig a la meva galta que s'expandia per tot el meu cos, i em feia tremolar les cames. Quan ja els sentiments són imparables tot acaba amb el record dels seus petons, tímids i tendres, que feien despertar un milió de papallones al meu estómac.

En dies com aquests, els personatges també em fan pensar en aquella amiatat, la més especial, la que no puc descriure amb paraules perquè és molt més important que un simple substantiu. M'obliguen a pensar en l'abraçada on ens vam fondre després d'una llarga discussió, plena de llàgrimes però també d'alegria. Penso també en el seu "t'estimo" xiuxiuejat abans de marxar, l'únic que necessitava llavors per sentir que no estava sola.

Els també m'aboquen als records d'infantesa, plens d'imaginació i diversió, de la ignorància pròpia d'aquesta etapa, i consegüentment de la immensa felicitat que m'inundava. Records de quan les majors pors eren el llop i l'home del sac, que s'esvaïen amb una abraçada de la mare. Aquests dies, els personatges són molt bons amb mi, però poques són les vegades que es comporten així.

Realment, durant la majoria del temps, aquests personatges em fan la vida impossible, són veritables monstres que em fan reviure els meus records més dolorosos. Sento com aquests personatges em criden contundents afirmacions que repiquen en la meva ment: "No ets suficient", "no ets important per ningú", "tothom és millor que tu", "ningú t'estima". Els hi prego que callin, que abaixin la veu, que parin de dir totes aquelles cruels veritats que ningú s'atrevirà a dir-me

mai, no ho puc suportar. Noto com em paralitzo, tot el meu món cau a trossos, primer lentament i després a batzegades, però jo no em puc subjectar enlloc, estic sola, rodejada d'horribles criatures feridores. Aquestes criatures em fan recordar-ho tot, tot el que em fa mal, tot el que havia intentat tapar o oblidar, fan que torni a aflorar amb més força que mai. Em remou les entranyes i no em deixa ni plorar, tan sols puc estar en silenci, esperant el moment en el qual tot es calmi o tot esclati, i s'acabi. Vull marxar d'allà, vull allunyar-me dels monstres que em fan sentir així, però enmig l'immens dolor m'adono que estic en una presó, tancada dins uns murs impenetrables, sola en la immensitat dels monstres, els meus pensaments.

Llavors penso que sempre he viscut en aquesta presó, vaig néixer-hi i també hi moriré, en vida no en sortiré mai, perquè la presó és la meva ment. Sempre estaré sola en ella i és absurd pensar que puc evadir-la, que puc evadir els monstres tancant els ulls davant totes les seves veritats, perquè al cap i a la fi, no em puc evadir a mi mateixa, ni als meus monstres. Els murs de la meva presó de vegades em protegeixen, em fan sentir segura i a casa, però també són la barrera que m'impedeix sortir d'un infern. Tot i així jo sóc una d'aquelles que va néixer dins els murs i, encara que no els accepti, tinc una moral de presoner, perquè mai podré sortir de la presó, així que el millor que puc fer és acceptar-la i aprendre a viure amb els monstres del meu interior, només així seré lliure.

Pseudònim: Tres Voltes Rebel